

Fővárosi Ítéltábla

17.Pf.20.108/2021/3-II.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Bagdy Emese ügyvéd (felperesi képviselő címe) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek a Tényi Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe) által képviselt I.r. alperes (I. rendű alperes címe) I. rendű és II.r. alperes (I. rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2020. október 29. napján meghozott 62.P.21.039/2020/7. számú ítélete ellen a felperes 8. és 10. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezéseit nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 9.000 (Kilencezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperesek egyetemlegesen megsértették a képmáshoz fűződő jogát azzal, hogy 2016. szeptember 13-án, 15-én, 16-án és 19-én fix kamerával felvételeket készítettek róla.

[2] Előadta, hogy a felvételek készítésének időpontjában az alpereseknél semmilyen védelmi helyzet nem állt fenn, amely azt indokolta volna. Az I. rendű alperest illetően kiemelte, hogy a felvételek készítéséről ő is tudott és abban közreműködött, a kamerákat az ő kizárólagos tulajdonában lévő ingatlanon helyezték el, továbbá a birtokvédelmi- és a büntetőeljárásokban ő is szerepelt. A fentiekre tekintettel az alperesek egyetemleges marasztalásának van helye.

[3] Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Indokolásként előadták, hogy a felvételek azért készültek, mert a birtokvédelmi eljárásban nem állt

rendelkezésre más bizonyítási eszköz. Jogi védelmük érdekében volt szükség és lehetőség a felvételek elkészítésére. Azok tehát nem a felperes magánéletének megzavarása céljából készültek, nem okoztak neki aránytalan sérelmet. Hivatkoztak arra is, hogy a képmáshoz való jog bizonyos esetekben korlátozható. Előadták továbbá, hogy kizárólag a II. rendű alperes szerelte fel és ő is üzemeltette a kamerát, a felvételeket is ő készítette, az I. rendű alperes ebben nem vett részt.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperes képmáshoz való jogát azzal, hogy 2016. szeptember 13-án, 15-én, 16-án és 19-én fix kamerával felvételeket készített a felperesről. A felperes keresetét ezt meghaladóan elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű alperesnek 63.500 forint perköltséget és külön felhívásra, a felhívásban megjelölt módon és időben a Magyar Államnak 21.000 forint feljegyzett eljárási illetéket. A II. rendű alperest arra kötelezte, hogy külön felhívásra, a felhívásban megjelölt módon és időben fizessen meg a Magyar Államnak 9.000 forint feljegyzett eljárási illetéket. Megállapította, hogy a perrel kapcsolatban felmerült egyéb költségeiket a peres felek maguk viselik.

[5] Ítéletének indoklásában kifejtette, hogy a felek között nem volt vitás a felvétel készítésének ténye, azonban arra a következtetésre jutott, hogy a kamerák kihelyezése nem felelt meg a társasházakról szóló 2003. évi CXXIII. törvény 25. § (1) bekezdésében foglalt feltételeknek. Ennek ellenkezőjét az alperesek nem tudták bizonyítani a perben, az pedig fel sem merült, hogy a felperes hozzájárult volna a felvétel készítéshez. A II. rendű alperes tehát megsértette a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:43. § g) pontját, és 2:48. § (1) bekezdését, ezért a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja szerint ennek tényét megállapította az elsőfokú bíróság. Azonban rámutatott, hogy a személyiségi jogsértések miatt csak azzal szemben lehet fellépni, aki a jogsértést megvalósította. A perbeli esetben azonban ehhez nem volt elegendő az, hogy az I. rendű alperes egy rendőrségi jegyzőkönyvben többszámban fogalmazott a felvételt készítésekről kapcsolatban. Ugyanis az alperesek következetesen adták elő a perben, hogy a felvételeket a II. rendű alperes készítette. Ezért a kereset az I. rendű alperessel szemben alaptalannak találta és elutasította.

[6] Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes kérte annak megváltoztatását úgy, hogy a másodfokú bíróság az I. rendű alperesre is kiterjedően adjon helyt a keresetének és marasztalja az alpereseket egyetemlegesen az elsőfokú eljárásban felmerült perköltségében.

[7] Fellebbezésének indoklásában sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság elfogadta az ellenérdekű fél, vagyis az alperesek nyilatkozatát arra nézve, hogy az I. rendű alperes nem ért a felvételek készítéséhez. Nem vette továbbá figyelembe, hogy az I. rendű alperes az ingatlan tulajdonosaként tudott a kamerák megfigyelési célból való kihelyezéséről, sőt hozzájárult ahhoz és kívánta azt. Továbbá az alperesek együtt használták fel a felvételeket azokban az eljárásokban, ahol mindketten kérelmeztként, vagy feljelentőként szerepeltek. Az I. rendű alperes a birtokvédelmi eljárásban, és a rendőrkapitányság Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztálya előtt a ügyszám. bü. számú eljárásban (a továbbiakban: büntetőeljárás) tanúként többszámot használt a kamerák elhelyezésével kapcsolatban. Ebből a tényből az elsőfokú bíróság téves következtetésre jutott, mert az I. rendű alperes a jegyzőkönyvben szükség szerint egyes szám első személyt, vagy harmadik személyt is használt, amikor csak egyikük, vagy másikuk volt érintett. Ezen túl a 2019. szeptember 3-án tartott tárgyaláson az alperesi képviselő – és számos beadványukban az alperesek is – többes számban foglalmaztak

és azt mondták, hogy közösen készítették a felvételeket. Sérelmezte továbbá, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján perköltségét a pervesztes II. rendű alperesnek kellene viselnie. A másodfokú eljárásban a perköltségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: költségrendelet) alapján kérte megállapítani.

[8] Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében a keresetet vele szemben elutasító ítéleti rendelkezés helybenhagyását, és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Ellenkérelmének indokaként kifejtette, hogy ő nem készített felvételt a felperesről, a felvételeket a II. rendű alperes nyújtotta be az eljárásokban.

[9] A fellebbezés alaptalan.

[10] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes az elsőfokú ítéletnek a II. rendű alperest marasztaló rendelkezése ellen nem nyújtott be fellebbezést. Így tehát az, a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján – fellebbezés hiányában – jogerőre emelkedett, ezért a másodfokú felülbírálat nem érinthette. A felülbírált körben az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte és a tényállást helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság az abból levont jogi következtetésével és a meghozott döntéssel is egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra tekintettel csak az alábbiakat emeli ki.

[11] A perbeli esetben abból kellett kiindulni, hogy a felperes – a per során több ízben változó – keresetében az I. rendű alperes általa sérelmezett, személyiségi jogát sértő magatartásaként kizárólag a felvételek elkészítését jelölte meg, azok felhasználásával kapcsolatban nem volt keresete. Az alperesek annyit elismertek, hogy mobiltelefonnal az I. rendű alperes is készített felvételt a felperesről. A mobiltelefonnal készült felvételek azonban nem képezték a per tárgyát, mert a felperes kizárólag a fix kamerával készült felvételekkel kapcsolatban terjesztett elő keresetet. Az alperesek az eljárás során nem ismerték be, hogy az I. rendű alperes a fix kamerával a felperesről felvételeket készített, a végleges perbeli előadásuk szerint pedig már egyértelműen vitatták azt. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperes volt a bizonyításra köteles fél, a bizonyítatlanság kockázatát ezért neki kell viselnie.

[12] A Ptk. 2:48. § (1) bekezdése szerinti törvényi tényállás I. rendű alperes általi megvalósításával kapcsolatban a felperes hivatkozott egyrészt arra, hogy a fix kamerát az I. rendű alperes tulajdonát képező ingatlanra helyezték ki. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban a képfelvételt az készíti, aki az annak rögzítésére szolgáló eszközt működésbe hozza: a fényképező géppel, mobiltelefonnal exponál, a kamerán a felvétel gombot megnyomja, stb.. A felvételkészítés törvényi fogalmát nem meríti ki az, ha valaki hagyja azt, hogy más, a felvétel elkészítése céljából az ingatlanának a falára a kamerát felszerelje. Ezen túlmenően pedig a csatolt társasházi alapító okiratból (62.P.25.649/2016/1/F/2. szám) az is megállapítható, hogy a kamera rögzítését biztosító fal az egyes albetétek tulajdonosának

személyétől függetlenül a társasház közös tulajdonát képezte (alapító okirat, 1.VI. pont). Így tehát a kamera kihelyezésére az I. rendű alperes csak annyira felelős, mint bármelyik társasházi tulajdonostárs, így akár a felperes. Az I. rendű alperes tulajdonosi minősége tehát – a felvétel készítéssel kapcsolatos álláspontjától, szándékától, érdekeltiségétől függetlenül – irreleváns volt a perben.

[13] Ezen túlmenően a felperes az I. rendű alperes cselekvőségét a perben, illetőleg a büntetőeljárásban tett alperesi nyilatkozatok által látta bizonyítottak. Álláspontja szerint ugyanis az I. rendű alperes felelősségét megalapozza az, hogy a per kezdeti szakaszában képviselője útján, valamint a büntetőeljárás során tanúként is többes szám első személyben fogalmazott a kamera kihelyezésével, illetőleg a felvét elkészítéssel kapcsolatban. A felperes a fellebbezéséhez csatolta is a büntetőeljárásban készített jegyzőkönyvet. Ennek azonban a másodfokú bíróság kizárólag azt az egyetlen mondatát tudta figyelembe venni, amelyet az elsőfokú eljárás során a 2020. október 29-én tartott tárgyaláson az eljáró bíró ismertetett (62.P.21.039/2020/7. számú jegyzőkönyv, 2. oldal), és ekként a bizonyítás anyagává tett. A Pp. 235. § (1) bekezdés második mondata alapján ugyanis a másodfokú eljárásban új bizonyíték előadásának már nincs helye. Az ebben a tárgyalási jegyzőkönyvben idézett mondatban, mely szerint „sajnos arra kényszerültünk, hogy rögzítsük az ő cselekményüket”, az I. rendű alperes valóban többes szám első személyben fogalmazott. Ez alapján azonban nem lehetett azt megállapítani, hogy az I. rendű alperes konkrétan valamelyik, a per tárgyát képező felvétel általa való elkészítését ismerte volna be. Más bizonyítékot pedig az I. rendű alperes tevékenységét illetően a felperes nem szolgáltatott. Mindezekből következően az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat összességében helyesen, a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésével összhangban értékelte, és ekként jutott arra a következtetésre, hogy az I. rendű alperes jogsértő magatartása nem nyert bizonyítást.

[14] A felperes fellebbezésének indokolásában ugyan kifogásolta a pernyertesség-pervesztesség arányának megállapítását és a II. rendű alperes perköltség fizetésre kötelezésének mellőzését, fellebbezési kérelme azonban kifejezetten nem irányult arra, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet esetleges helybenhagyása esetén változtassa meg a perköltséggel kapcsolatos rendelkezést. Sőt, ezzel kifejezetten ellentétben a II. rendű alperes vonatkozásában az ítéletet kérte „hatályában fenntartani”. A fellebbezési kérelem korlátaira tekintettel tehát a másodfokú bíróság a II. rendű alperes perköltség fizetésére kötelezésének mellőzését érdemben nem vizsgálhatta.

[15] Mindezekre tekintettel az ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét – a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint – annak helyes indokaira utalással helyben hagyta.

[16] A felperes eredménytelenül fellebbezett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján másodfokú perköltséget köteles fizetni az I. rendű alperesnek. Ennek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5) és 4/A. § (1) bekezdése alapján 3 óra munkaidőt figyelembe véve állapította meg arra is figyelemmel, hogy az I. rendű alperesi képviselő nyilatkozata szerint áfakörbe tartozik. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1)

bekezdés f) pontja alapján tárgyi illetékeljegyzési jogos perben a felperes a 48.000 forint fellebbezési illetéket leróta, így annak megfizetéséről nem kellett rendelkeznie az ítéltáblának.

Budapest, 2021. május 25.

dr. Gyuris Judit s. k.
a tanács elnöke

dr. Kollár Zoltán

bíró

dr. Örkényi László

előadó bíró